

Какъ коньтъ почналъ да служи на човѣка.

(Приказка).

Това било отдавна. Коньтъ живѣлъ въ пълна свобода. Още не било хрумнало на хората да го заставятъ да имъ служи, Той припкалъ весело по една буйно трѣвиста поляна, заобиколена съ гора. Тичалъ съ удоволствие срѣщу вѣтъра и развѣвалъ грива и опашка. Спиралъ се край гората, наострялъ уши, цвилѣлъ и мислѣлъ, че той е най-пъргавъ и хубавъ отъ всички животни.

Ето еднажъ дотърчалъ изъ гората еленътъ, който махалъ силнитѣ си рокове. Той не могълъ да търпи коня. Въ мигъ еленътъ тъй силно го ритналъ, че едва ли не го повалилъ на земята. Напраздно лѣгалъ коньтъ на гръбъ и се мжчелъ да го отблъсне съ копитата си. Еленътъ отстъпвалъ подвижно и слѣдъ това му нанасялъ нови удари и тъй го принудилъ да напусне поляната.

Коньтъ намислилъ да си отмъсти. Той разкалалъ на човѣка своето нещастие и го замолилъ да земе копието си, да го възседне, та да прѣслѣдватъ елена и го убиятъ. Човѣкътъ се съгласилъ. Той турналъ въ устата на коня юзда, направилъ си бодове отъ твърди тръне, зелъ си копието, лжка и стрѣлата и възсѣдналъ коня.

Тѣ намѣрили еленътъ до единъ потокъ. Още не билъ съзрѣлъ той своитѣ неприятели и двѣ стрѣли били вече забодени въ гърба му. Спусналъ